

ΕΡΕΥΝΑ ΕΙΡΗΣΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
παταρῆκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ἐικοστὴ Νοεμβρίου κι' ἑνάτη,
τῆς εἰρήνης ἀρχίζει ῥοχάτη.

Πούντος ἑξακόσια τρία
κι' ἑβδομάς σαχλή και κρούα.

Παιάνων μέλος κι' εἰρήνης τέλος.

Ἐκλεῶς βασιλεύοντων τὸν χρυσοῦν καιρὸν ἐκίνον
τοῦ μὲν πρώτου Γεωργίου τῆς φυλῆς τῶν Πανελλήνων,
τοῦ δ' Ἀβδούλ Χαμίτ τῶν Τούρκων, ὑπεγράφη μιά συνθήκη,
ἓνα πρᾶγμα τεταρτάκι,
μὲ διαχυσίαν μεγάλην
κι' ὄλωσ' ἑπλωματικὴν,
προσετίθη δὲ ἑστὴν ἄλλην
τήην και προκαταρκτικὴν,
ἵπως ἴσθιν ἐπίσης ἐκ' αὐτῆς τῆς βασιλείας
τῶν ἰδίων Βασιλείων,
τῆς Βουλῆς ἐπινεύσεως μὲ πομπὰς και μὲ θαλίαις
τῶν Ρωμηῶν τῶν ψευραλέων.

Ἀξάντος δεινοῦ πολέμου, και παυσάντων τῶσαν κτύπων,
ἢ' αὐστηρῶς δικαζομένων τῶν κουμπάρων τῶν Πριγκήπων,
ἵπταν τίλος τῆς εἰρήνης τὰ μεγάλα ντοκουμέντα
κι' ἄναψα παντοῦ κουβέντα.

Μόλις ὅτ' ἀπὸ πτερά τῆς φήμης
ἦλθε τοῦτο τὸ μαντάτο,
ἔτριξεν ὁ κύρ Ζαήμες
ὅτ' ἂν Ρωμηῶν τὸ Κοινοσάτο.

Κατ' ἀρχὰς χαρὰ πολλή
κι' ὕστερα καύμος και πόνος,
τοῦ μιλῶν μὲ δὴν μιλῶ
και ὅτ' ὀσπῆτι πάει μόνος.

Κρίμα κρίμα ὅτ' ἡ χαρὰ του!...
μὲ κατ' ἐσπερῶν αὐτῆ
κλίνεται ὅτ' ἂν κάμαρά του
και διαβάσει τὰ χαρτία.

Ἄρθρον πρῶτον τῆς εἰρήνης,
συμφορὰ τῆς Ρωμοσοῦνης,
ἄρθρον δεῦτερον ὀρμῆ
σοβαρότητος ἑμείας,
κι' ἄλλη νέα πληρωμὴ
γὰ τῶν Τούρκων τὰς ζημίας.

Ἄρθρον τρίτον, τρίτ' εἰρήνη
μετ' ὀλίγον θὰ γραφῆ,
δίχως σ' αἶμα νὰ βαφῆ
σὺν και πρὶν ἢ Ρωμοσοῦνη.

Ἄρθρον τέταρτον, ἐπίσης
σὺν τὸ τρίτον ἑκπαιμείας,
νέχῃ πάντα συγκληνίσεις
ἢ Γκιζαούρ ἢ τζιερμείας.

Ἄρθρον πέμπτον... πέντες μούντζαις καθενὸς σοροῦ Σορτᾶ
ὅτ' ἂν Γκιζαούρηων τὰ μάτιμα
... γὰ νὰ πάψουν τὰ γενιάτιμα...
ἄρθρον ἕκτον... ἕξῃ μούντζαις... ἄρθρον ἑβδομον... ἑπτὰ.

Ἄρθρον ὄγδον... ὀκτώ...
ἄρθρον ἑνατον... ἑνεία...
και τὸ δέκατον δεκάτο,
και φακίλων ὄσας νείας.

Ἄρθρον ἑνδεκά, ποῦ λύνει
κάθε γρίφον τῶν Δελφῶν,
ἄρθρον δωδέκα, ποῦ κλείνει
δωδεκάθεα πεντακλήφον.

Δεκατρία, Τούρκοι σκύλοι,
ῥθάσασμι ὅτ' ἂν μαῦρο ποῦντο...
σὺν ἀρρῶθμιστος τορπιλή
πᾶν κι' οἱ Γριουανλάρ ὅτ' ὀφούτο.

Συμβάσεις και προνόμια
και τ'άλλα τὰ παρόμοια
μὴ τὸ κολᾶν, βλακείας,
φθάνει 'στὰ πιζοδρόμια
νὰ τρίξουν σακαράκιες.

Τῆς δόξης τὸ Βασιλείον,
ποῦ λάμπει 'στὴν ὕψηλιον,
ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔβχη
καὶ σκίφη του μονάχη,
παρὰ τὸ πῶς 'στὸν Βόσπορο Κονσούλου ν' ἀποστίγη
νὰ τρώνει μὲς 'στὸν Τὸπ-Χανὲ χαλβάδες καὶ πασιλί,
κί' ἀπὸ τὴν Πόλι νάρχωνται καὶ 'στὴν κορφή κανέλα,
εἰρήνη κουβαλώντας μας, ποῦ νὰ μᾶς φέρη τρέλλα.

'Εξάψαλμος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ συγκινῶσαις προκαλεῖ.

Κί' ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντοτε κρυφοὶ τὸν φλέγουν πόθοι,
περιχαρῆς ἀνέκραξε κί' αὐτὸς ὁ ρουκαρῆς :
« Ἄγαλλεσαι, Πανίλληνας, καὶ συναφλιώθη
τὸ Στέμμα τὸ Ρωμαϊκοῦ κί' ὁ Τούρκικος Ντουρᾶς.

« Τίτου πολέμου κλασικοῦ τίτου τοῦ πρίπ' εἰρήνη,
μῆτε κί' αὐτὸς δὲν ἔγινε, μῆτε κί' αὐτὴ θὰ γίνῃ.

Κί' ἄς ἀνακράξωμεν κί' ἡμῖς
χωρὶς σεκλίτζα καὶ καυμούς :
« εἰρήνη γράφατ' ἔκκριμης
κατόπιν ἄλλης ἔκκριμης ».

« Εἰς ταῦτας δὲ τὰς ἔκκριμεις σὰν ἔκκριμη θὰ κρέμονται
Ρωμηοὶ κρεμανταλάδες,
ποῦ μὲ τορπίλαις ἀδειμαναῖς φουοκανοῦν καὶ βρέμονται
καὶ σκιάζουν Τουρκαλάδες.

« Χαρὰ 'στὸν Ρέγγα Βασιλεῖ, κί' ἄς ἤμουνα σιμά του
τὴν ὄρ' αὐτὴ
τὴν ζηλευτὴ,
ποῦ 'στὰ χαρτιὰ φαρῶ πλατὸ θὰ βάλῃ τὸνομά του.

« Ἄς ἤμουν νὰ τὸν ἔβλεπα μὴ τί καρδιάς τρεμουλα
θ' ἀποτυπώσῃ 'στὸ χαρτί τὴν Κορωνάτη βούλα.
Χαρὰ μας, ποῦ σκαρῶσαμε μὲ φουοκωμένα λόγια
τίτου εἰρήνη τζόγια,
ποῦ καθενὸς Ρωμοῦ καρδιὰ
ντολιμ-μπαζὶς θὰ γίνῃ,
καὶ 'στὼν παιδιῶν μας τὰ παιδιὰ
πεσκίει θ' ἀπομείνῃ.

« Χαρὰ μας, ποῦ τοὺς πηλαθοὺς τοὺς ἀποκαλωδῶσαμε,
στραβοὺς ἀποστραβῶσαμε,
σκληροὺς ἀποσκληρῶσαμε.

« Εὐαγγελίζου, θεῖα γῆ, νίαν χαρὰν μεγάλην
μετὰ θριάμβων πάλην,
τὰ ντοκουμένα σφράγισε, σφραγὶς τοῦ Σολομῶντος,
νὰ πάσῃ κάθε βρόντος,
κί' ἡ βαρυσήμαντος σφραγὶς Κορώνας ἱπιγίου
σφραγὶς νὰ γίνῃ ὤρειες καὶ πνεύματος ἀγίου. »

Ἴδωμεν φῶς ἀληθινὸν
κί' εἰρήνην ἰπουραίνον,
καὶ τώρα σκίφεις τῶν τρανῶν
πῶς θὰ γενῆ τὸ ὀανιον.

Ἵγνο δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορὰ...
'στὼν Γιουαναλάρ τὴ ράχη
πέφτουν κοράκια τοῦ παρὰ
καὶ νύκτα 'μέρα γουργούρξ
Συβαριτῶν στομάχι.

Ἐκθέσεις ποῦ δὲν φαίνονται πράσσα κί' ἀντράκλαις πλέου
γὰ τῶν νταχῶν τὴν κορφή,
ποῦ δὲν τοὺς καίγεται καρφί
καὶ κορῶμεινοί στίκου.

Συμβούλια τρικουβέρτα δικάζουν νύκτα 'μέρα
καὶ μυστικά καὶ φανερά,
καὶ τραγουδοῖ λυπητὰρὰ
περίλυπη φλογέρα.

Σβῶνουν τὰ φῶτα ἔσφινκὰ μὲ τὸν Χατζῆκυριακό,
φίτ φῖτ ἰδῶ, φῖτ φῖτ ἰκαί,
καὶ ψιθυρίζουν μερτικοὶ
πῶς ἔχ' ἡ φάβα λακκο.

Μὰ πάλιν ἀναψὲ τὸ φῶς κί' ἀκούετ' ἕνας ῥθῆνος,
κυττάζω μούτρα κατηρηθῆ,
ὁ δὲ κουμπάρος παμψηφεί
μόρτο Σαμψῶν κί' ἔκνιος.

Ἀπόφκεις ἀνέλιστη, κί' ἰσοφρῶσαν τὰ φρούδια
μεγάλων τῆς Αὐλῆς λατρῶν,
ποῦ τοῦ Κουτσούκου δὲν θὰ τρῶν
τὰ φημισμένα στρεῖδια.

Μίς 'στῆς εἰρήνης τῆς χαρὰς κάθε Ρωμηῆς κυττάζει
τὴν τσίπη του τὴν ἀδειμανῆ,
πανὶ τὴν βλέπει μὲ πανί,
καὶ συχναναστεινάζει.

Πῶς γίναμε γὰ μὴ στιγμὴ σπασιμένοι κουμπαραδες ;
ἄχ ! ποῦν' ἔκνιος ὁ καιρός,
ποῦ κάθε βραθὸν καὶ γορός,
καὶ βροχηδὸν παραδες ;

Ποῦ τὰ ξεφοσκωτα τάσκη κάθε λοῦα καὶ ψύτη,
κί' ὁ Κότταρης ὁ σιδνταλῆς,
ὅπου 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἐκῆρυτ' Εὐαγγέλιον τὸ κλιφῶ, κλιφῆται, κλιφῆται ;

Τότε κανεὶς δὲν εἰζευρε τὰ ἔσφινκὰ τῆς μάχης
καὶ τοῦ πολέμου τοὺς βρυγμούς,
μὰ τώρα λίμς μὲ λυγμούς :
« ἄχ ! ποῦναι τάρπαξὲ νὰ φῆς καὶ ποῦ τὰ κλέψῃ νάχης ; »

Ἀνάθεμα τὸ Στάδιον καὶ τρεῖς ἀνάθεμά το !...
αὐτὸ τὸ Στάδιον, αὐτὸ
τὸ πόδι τὸ βελουδωτὸ
μᾶς τόκανε βαρδῶτο.